

»Tað siggja tygum í kortinum.«

»Og um nú kortið er falska?« Latið meg hava hatta kortið eftir.«

»Haldið so uppát við hasum tvætlinum,« segði Nick blidliga, »og fylgið mær til deildarleiðara tygara.«

»Eg átti at sent tygum til høvudsmiðstöðina hjá herdeildini.«

»Hoyrið meg eitt orð,« segði Nick. »Kenna tygum Paravicini kaptey, hin hávaksna mannin við tí litla yvirskegginum? Hann, sum er byggitróður og dugir eingilskt?«

»Kennast tit?«

»Ja, heilt væl.«

»Hvorja herdeild hevur hann undir sær?«

»Aðru.«

»Hann er blivin ovasti fyri bataljónini.«

»Hygga siggj,« segði Nick. Tað lætti at fáa at vita, at einki var hent honum. Tá Nick kom út úr býnum, sprongust triggir sprengiknøttar í luftini høgumegin yvir einum av teimum sundurskotnu húsum, og síðani hevði einki skotið verið latið av. Men heryvirmaðurin sá út, sum lógu teir enn undir einari skotrið, so spenut at siggja til og uppgjörður á málinum. Pistólin hjá honum loypti fjáltur á Nick.

»Beinið hatta burtur,« segði hann. »Figgjindin er heilt hinu megin ána.«

»Helt eg tygum vera njósna, hevði eg skotið tygum í stundini,« segði loytnantur-in.

»Komið so,« segði Nick. »Latið okkum fara á høvudsmiðstöðina.« Hann hevði so vorðan ekká á sær av hasum yvirmanninum.

Paravicini kapteynur tóktist skrámutari enn nakrantíð fyrr. Tá Nick heilsaði, reistist Paravicini frá skriviborðinum í hesum skýlinum undir jorð, har teir høvdu høvudsmiðstöðina.

»Góðan dagin,« segði hann. »Eg mundi ikki kent teg. Hvi gongur tú í hasum búnanum?«

»Eg fekk boð um at fara í hann.«

»Stuttligt at hitta teg, Nicoló.«

»Á sama hátt. Tú sært mær bara birgur út. Nú, hvussu stendur til?«

»Hatta var álop, ið dugdi, skal eg siga tær. Eitt megnarálop. Kom, eg skal vísa tær. Hygg her.«

So visti hann mær á kortinum, hvussu gingist hevði við álopinum.

»Eg komi beint nú úr Fornaci,« segði Nick. »Eg sá á øllum brogðum, at væl hevði gingist í hond.«

»Ja, væl hevur gingist,

annað er ikki at siga. Ovanliga væl. Hvussu, skalt tú vera hjá herdeild okkara nú?«

»Nei. Eg havi fingið boð um at ferðast mest møgulegt, so teir siggja búnan.«

»So, tað var lógið.«

»Teir munu halda sum so, at siggja teir ein amerikanara í hermannabúna, fara teir at halda fleiri vera á veg.«

»Men hvussu skulu teir vita, at búnin er amerikanskur?«

»Tað skalt tú siga teimum.«

»Á, so? Ja, nú skilji eg. Eg skal senda ein korporal við tær, so tú kanst fara runt at vísa teg og hygga eftir hermótinum.«

»Ja, beint sum ein av hesum lúsa politikkarunum,« segði Nick.

»Tú hevði riggað nógv betur í vanligum klæðum. So nógv betur.«

»Ja, og undir hatti,« helt Nick fyri.

»Annars var ætlanin, at eg skuldi hava lummarnar fullar av sigarettum, postkortum og tilikum,« segði Nick. »Eg skuldi eisini havt ein stóran pakka av sukurlátu, sum eg so skuldi býtt imillum teir við einum vinarligum orði og klappað teimum á herðarnar. Men har vóru hvorki sigarettir, postkort ella sukurláta. Men teir bóðu meg fara runt kortini.«

»Eg ivist ikki í, at tú fert at hava eggjandi ávirkan á hermenninar.«

»Ikki skuldi tú lagt í,« segði Nick. »Eg haldi nóg ringt vera, sum er. Annars hevði eg ætlað mær at tikið eina flosku av konjakki við til tín, men hon var ikki til at fáa fatur á.«

Para smiltist. Tenn hansara vóru blivnar gular. Vilt tú hava ein munn av Grappa?«

»Nei, takk, ikki skal eg hava,« segði Nick.

»Tað er ikki etur í tí.«

»Minn meg ikki á hatta. Eg havi smakkin í munnum enn.« Nick mintist bráðliga alt aftur.

»Eg varnaðist als ikki, at tú vart drukkan, fyrr enn tú fórt at tosa, tá vit koyrdu heimaftur í lastbilinum.«

»Eg drakk meg altíð so dýrandi framman undan hvorjum álopi,« segði Nick.

»Mær hjálpir tað einki,« segði Para. »Eg royndi tað einaferð, tá allar fyrstu ferðina, og tað loypti bara fjáltur á meg, og tann tosti aftaná!«

»Tú hevur tað heldur ikki fyri neyðini.«

»Tað man ikki vera. Eg haldi teg vera nógv djarvari enn meg undir álopi.«

»Nei,« helt Nick fyri. »Eg veit væl, hvussu eg sjálvur eri, tí drekki eg meg heldur fullan fyri at kenna meg tryggan, og ikki skammist eg, tá eg sigi hetta.«

»Eg havi ongantið sæð teg druknan.«

»So?« segði Nick. »Hevur tú ikki tað? Heldur ikki hina náttina, vit koyrdu frá Mestret til Portogrande, og eg skuldi fara í song, tá eg brúkti súkluna sum teppi og togaði hana upp undir øsið.«

»Tað var ikki á vígvøllinum.«

»Latið okkum ikki tosa meira um, hvussu eg eri,« segði Nick. »Hatta kenni eg alt so væl, at eg ongan hugin havi at tosa meira um hatta.«

»Tú kanst tað sama verða verandi her fyrbils,« segði Paravicini. »Fá tær ein blund, um tú leggur í. Her hendi ikki stórvægis skaði undir skjótingini, og enn sær sólín ov heitt til at ganga úti.«

»Eg haldi heldur onga orsök vera til at leypa framav.«

»Hvussu yeit annars við hjá tær?«

»Væl. Nú gongur upp á stás.«

»Nei. Eg meini við aftan á ta ferðina, tú veist.«

»Tað gongur bara væl, men ljós má brenna hvorja nátt, annars fái eg ikki sovið. Tað er tað einasta, sum enn situr eftir í mær av hasum.«

»Eg segði altíð, at teir áttu at havt sett hól á skallan á tær. Nú eri eg ongin lækni, men í hesum ívaðist eg ongantið.«

»Teir hildu so ið hvussu er, at tað átti at fáa líkindi at loka seg inni, og hetta varð sog jort. Men hvi sigur tú so? Eg vóni ikki, tú heldur meg vera hálvoran, her eg siti, ha?«

»Nei, tú ert sum fyrsta dagin.«

»Tað forbanniliga er, at hevur tú fyrst fingið vátan um, at tú ert hálvórur,« helt Nick fyri, »eru ikki vegir fyri at fáa sannført fólk um, at tú ert rættsiktaður.«

»Tú skuldi fingið tær ein blund, Nicoló,« segði Paravicini. »Tú sært hússetrið. Hetta er ikki, sum tá vit báðir vóru saman, leggja bert her og biða, til boðini um at halda avstað aftur koma. Eg haldi ikki, tú skuldi farið út í hesum hitanum. Legg teg heldur her eina løtu.«

»Eg haldi, eg fari at leggja meg eina løtu,« segði Nick.

Nick lá í koyggjuni. Tað var honum stórt vónbrot, at hann enn skuldi vera so vorðin. Og uppáftur verri var, at Paravicini kapteynur skuldi duga at siggja tað. Hetta skýlið var ikki so stórt sum tað, hann hevði hildið til í saman við deildini av árganginum 1899. Tað hevði verið heilt frammi á fylkingaróddinum, og hermenninir gjordust frá sær sjálvum undir skjótingini, sum kom undan álopinum. Para hevði givið honum boð um at fara

útum at ganga við teimum, tveimum isenn, og royna at sannføra teir um, at eingin vandi var á ferð. Hann hevði rubbað hokureimina fast um munnin, so varrnarnar skuldu ikki siggjast. Hann visti alla tíðina, at so títt og knapt teir komu útum, fóru teir at verða frá sær sjálvum, visti, at hetta var tað bera tvætl. Gev honum nevan, um hann ikki heldur uppát at gráta! So fær hann okkurt annað at hugsa um! Eg átti at havt skotið onkran av teimum, men nú er ov seint, tí so verða allir hinir bara púra órir. Gev honum nevan, sigi eg! Teir hava flutt tíðina aftur til klokkan tiggju minuttir í hálvgu seks. Nú eru bert fyra minuttir eftir.

Snáldra gronina á hasum dumma fananum og gev honum fótin í afturpartin. Heldur tú, tú fært teir at herja á? Vilja teir ikki, skjót so nakrar av teimum og rek so hinar fram! Men tú mást vera aftastur, sersjantur! Tí litið batar at ganga á odda og varnast, at eingin kemur aftan á tær! Rek teir sum seyð undan tær! Ein pina-doyðs standur! Ja, soleiðis skal tað vera! Tú kveitir at urinum. Og so henda sinniliga røddin, henda vælsignaða røddin, sum segði »Savioia«. Hann var púra sinniligur, og ongar stundir vóru at umráða seg. Tá skotirðin helt uppát, var hann púra í ørviti. Allur annar endin lá í sandasorli, og nú kom ferð á teir. Hann fór turnandi niðan eftir skráanum uttan at hugsa petti, og hetta var fyrsta ferðin, hann hevði gjørt hetta edrúur. Tá teir komu oman aftur, sóu teir, at telefericahúsini stóðu í ljósum loga. Nakrir av teimum særdur vórðu bornir oman fyra dagar seinni, meðan nakrir vórðu liggjandi eftir. Og vit herjaðu fram og tóku okkum aftur og komu oman aftur — altíð longur oman. Og so stóð Gaby Deslys har. Tað var so lógið við tí. Hon var púra spillnakin, fjaðrar var tað einasta, hon hevði uppi á kroppinum. Tú teskaði eym orð í oyrað á mær — trataratra — tú segði, vit bæði vóru so væl í fjór — trataratra — í øllum fjaðrunum — í ongum fjaðrum. — Nei, tú Gaby! Og so kom tað: Eg eiti Harry Pilcer. Vit plagdu altíð at leypa út úr taxabilinum høgumegin, tá vit fóru niðan ta brottu brekkuna niðan á Montparnasse. Og hann sá hetta fyrri sær hvorja nátt, tá hann droymdi um Sacré Coeur við tí hvítu kúpuni, sum minti um eina sápu-bløðru. Av og á var genta hansara uppi í hesum, men so við hvørt var hon saman við onkrum øðrum, og hetta skilti hann ikki. Men hesar næturnar rann áin bæði

breiðari og sinniligari, enn hon annars plagdi, og uttan fyrri Fossalta stóðu eini lág, gul, hús, og allan vegin uttan um húsíð vuku pilatro, og nærinis var eitt fjós. Har var eisini ein gryvja, og hann hevði verið har ótaldir ferðir og ongantið varnast tað, men hvorja nátt kom tað aftur, og hann sá tað so gjølla, sum hevði tað verið fjallið við Sacré Coeur, men hetta fekk hann at røðast. Hetta húsíð hevði meira upp á seg enn nakað annað, og hann sá tað hvorja nátt. Hann fekk ikki verið tað fyrriuttan, men serliga illa ræddist hann, tá báturin lá harníðri so friðarligur millum pilatroini. Men áarbakkarnir vóru øðrvísi enn her. Teir vóru lægri. Líka so lágir sum teir við Portogrande, har teir høvdu sæð teir koma vaðandi gjøgnum einginar, sum lógu undir í vatni við byrsunum á lofti, til teir snávuðu á og fullu so barlangir undir kav. Biða nú, hvør var tað, sum hevði givið boð um hetta? Hevði ikki alt verið so samanflokkt, hevði hann betur kunnað havt skil á hesum. Tí var tað eisini, at hann royndi at leggja sær hvønn smálutin í geyma. Tað, sum um ráddi, var at halda skil á øllum, so hann kundi vita, hvar hann var staddur. Men so alt í einum leyp alt saman, hvi visti hann ikki, og hann lá í einari koyggju í høvudsmiðstöðini hjá bataljónini, og Para var oddafiskur og hann sjálvur í einum steinbýttum amerikanskum hermannabúna. Hann settist upp undir seg og hugdi uttan um seg. Allir sótu og hugdu at honum, men Para var ikki hjástaddur. Nick legði seg aftur aftur.

Tað um Paris kom skjótari hesa ferðina, enn tað plagdi, og ongantið ræddist hann hetta, uttan tá hann helt hana vera farna við øðrum, ella at vandi var fyri, at tey komu at koyra við sama bilferaranum tvær ferðir. Hetta var tað einasta, hann ræddist. Heldur ikki ræddist hann nakrantíð, tá teir vóru í bardaga, og kúlurnar singlaðu um oyruni á teimum. Nú droymdi hann næstan ongantið longur um bardagan. Tað, sum fekk hann at røðast, so hann onga hvíldina fekk, vóru tey longu, gulu húsini, og so áin, har áarbakkarnir í heilum skiftu. Nú var hann aftur hjá áni. Hann var farin gjøgnum sama býn, men húsini vóru ikki longur. Eisini var áin øðrvísi. Men hvar var tað so, hann var hvorja nátt, meðni? Og hvat vandi var tað, sum lúrdi eftir honum? Hvi vaknaði hann, rennvátur í sveitta av ræðslu, nógv bangnari enn hann

